

36 Rddlr., som ere betragtede som det første Capitaludlæg, men jeg troer ikke, at denne Bestemmelse er rigtig. Jeg troer, at man burde afmynstre, førend man tog en saadan Bestemmelse, og ved denne Afmynstring burde man lade det være enhver af de Paagjældende tilladt at beholde sine Heste, hvis han ikke vilde være tilfredsstillt med den Pris, som blev tilbudt. Der er ingen Grund til at aftvinge Bedkommende deres Heste, og i de fleste Tilfælde vilde Krigsvæsenet være ligesaa godt tjent med ikke at faae de Heste, som man under saadanne Omstændigheder vilde holde tilbage. Jeg har her kun omtalt den Deel af Hesteholdet, som angaaer de Heste, der stadig ere til Krigsvæsenets Brug, der er ogsaa i den samme Lov omtalt Heste, som ere bestemte til at skulle kunne indkaldes eller tages til Tjeneste fra Krigsvæsenets Side i det Dieblif, hvor Fornødenheden maatte indtræde. Ogsaa herfor kan man vist tage enkelte Bestemmelser, men jeg troer, at de i Virkeligheden ikke ere nødvendige, jeg troer at naar man blot itide ved administrative Forholdsregler søger at fikke sig Heste, saa vil man til enhver Tid kunne have dem, og have dem for en passende Pris. Der er jo intet i Veien for, hvert Aar at lade sig gjøre Lister over Heste, som man i Aarets Løb kan have til sin Raadighed for en vis bestemt Pris, naar man vil have dem, ja selv om man skulde give en lille Præmie derfor, saa vilde det ikke være mere end billigt; man vil i et Land som vort, hvor der er et saa stort og betydeligt Hestehold, næsten aldrig i den Henseende komme i Forlegenhed. Den ærede Minister har paapeget Banskeligheden af at kunne skaffe de contante Penge tilveie i Udøvelsesøieblikket, men der var jo intet i Veien for, at man i det Dieblif, man tog en saadan Foranstaltning, fastsatte, at den vedkommende Hestestiller skulde være tilfredsstillt med at faae en Obligation, som først indfries des efterat Fredstiden var indtraadt, og den ærede Minister har ogsaa henpeget paa en saadan Forholdsregel. Jeg troer vistnok, at det er en meget simplere Foranstaltning end den her foreliggende Maade at udskrive paa, i et Dieblif, hvor ingen Foranstaltning er tagen isørveien, og hvor man øieblikkeligt skal skaffe

Heste tilveie, da er den simpleste Maade, at tage dem, hvor de ere, og lade Bedkommende see, hvorledes de kunne komme tilrette med Betalingen; men, naar man har Tid, naar man kan være fattet derpaa, saa behøver man slet ikke at flaae ind paa en saadan Veie, saa behøver man ikke, allermindst i et saadant Land som vort, at tage Forholdsregler af den Art; man kan, som sagt, naae det ved temmelig simple administrative Midler. Det er ganske rigtigt fremhævet, at den hele nuværende Hesteholdsbyrde kan anslaaes imellem 20 og 30 Rdd.; naar man derfra borttager, hvad der godtgjøres, og naar man altsaa lægger Mærke hertil, saa vil man ogsaa kunne see, hvad det egentligt er for en Byrde, som Statskassen vil paatage sig, idet den selv søger at tilveiebringe Fodervarter, og søger at tilveiebringe dem paa de Steder, hvor der er meest Trang dertil, og tillige paa de Steder, hvor det er billigst at skaffe dem. Naar man lægger Mærke til de forskjellige Priser, som ere blevne budte i de forskjellige Dele af Landet, saa vil man deri finde en mærkelig Anthyndning; saaledes har i Almindelighed Havre været billigst at anskaffe i Jylland, og derimod, og det er meget besynderligt, har Foderet været billigst at anskaffe i Nærheden af Kjøbenhavn — det er ganske ubegribeligt, hvorledes det kan forholde sig saaledes, men saaledes har det sædvanligt været. Foderet har næsten altid været dyrest at anskaffe just i Jylland, og Hø og Halm have næsten altid været billigst i Nærheden af Kjøbenhavn, og Grunden er den, at Halmen i et Land, hvor man har mange Kreaturer, er en meget vigtig Artikel. Jeg siger, disse Anthynder vil man kunne benytte ved Fordelingen ved at foretage Licitationer, og derved vil man uden tvivl komme til et billigere Forhold. Man vilde ogsaa kunne anvende et andet Middel, som i en meget betydelig Grad vilde lette saadanne Vortliciteringer; her er nemlig i det indbragte Forslag ikke sagt, hvor langt der skulde være til Afleveringsstedet, og der er intet, som er saa byrdefuldt for Hesteholderen, som at være i Tvivl om, hvor han skal aflevere sin Hest, og han kan komme til at aflevere den fjernt fra sin egen Hjemstavn. Jeg troer, at man, naar først